

st-l ve vlastním zájmu měl se hlásiti po příjezdu do ciziny u příslušného zastupitelského úřadu Čsl. republiky a že měl možnost zeptati se svého zaměstnavatele, jak dlouho bude pravděpodobně trvati pobyt v cizině a podle toho invalidní záležitost v tuzemsku zařídit.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Skutková zjištění, z nichž žal. úřad vychází, stížnost vůbec nepopírá. Brojí jen proti právnímu názoru, že podle § 31 lit. c) zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 Sb. lze důchod zastaviti, zdržuje-li se důchodce jen přechodně po nedlouhou dobu v cizině. Dovojuje zejména z druhé věty § 31 lit. c) zák. č. 142/1920 Sb., že zastavení důchodu smí nastati jen, když důchodce odebere se do ciziny a zřekne se dosavadního bydliště v tuzemsku. Vytýká jako vadu řízení, že nebylo vyšetřeno, že st-l zdejšího bydliště vůbec se nevzdal a že šlo jen o přechodný st-lův pobyt v cizině.

Stížnost neshledal nss důvodnou.

Cit. § 31 odst. c) stanoví na počátku, že zem. úřad pro péči o válečné poškozence jest oprávněn zastaviti důchod, odebral-li se důchodce do ciziny bez svolení zem. úřadu. Z tohoto širokého znění nelze dovodovati nijakž, že zastavení důchodu je možným jenom, když důchodce zdejší bydliště zrušil, neboť zákon po té stránce nijakž nerozeznává a slovo odebrati se nemá v obvyklém svém smyslu stejný smysl jako slovo přestěhovati se. Ani z druhé věty lit. c) nelze, jak stížnost se domnívá, usuzovati na to, že by zastavení důchodu mohlo nastati jedině v případě přestěhování do ciziny a zrušení zdejšího bydliště. Zákon v lit. c) § 31 cit. zák. stanoví, že v takovém případě (totiž odebral-li se důchodce do ciziny bez svolení) může zem. úřad místo dalšího důchodu za určitého předpokladu vyplatiti určité odbytné. Ustanovením tím pouze rozšiřuje se pravomoc zem. úřadu, totiž, že úřad může důchod zastaviti nebo vyplatiti odbytné. Ve druhé větě, na niž právě stížnost se odvolává, se min. soc. péče zmocňuje, aby nařídil přísnější opatření proti důchodcům, odebravším se do států, jež přísněji nakládají se svými důchodci, kteří se přestěhují do území Čsl. To znamená jen tolik, že min. soc. péče může učiniti opatření, aby nastala reciprocita, ale nedá se z věty té nic dovodovati pro význam slova »odebral-li se« do ciziny, užitého ve větě první.

Neshledal proto nss nezákonnosti v tom, že st-li byl zastaven invalidní důchod na dobu, po kterou bez svolení zem. úřadu pro péči o válečné poškozence dlel v cizině. Z uvedeného pak jde, že není ani vadou řízení, že úřad neprovedl důkaz o tom, že st-l zdejší pobyt nezrušil a že pobyt jeho v cizině byl jen přechodný.

Č. 11.865.

Živnostenské právo. — Elektrisace: Je elektrárenský podnik, prohlášený za všeužitečný, oprávněn prováděti elektrické instalace soukromníkům?

(Nález ze dne 23. dubna 1935 č. 13.977/35.)

V ě c: Ing. Alois N. v P. (adv. Dr. Kar. Mareš z Olomouce) proti zemskému úřadu v Brně o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálezem okr. úřadu v Prostějově z 22. června 1932 byl st-l jako zodpovědný zástupce Středomoravských elektráren, akc. spol. v Přerově, uznán vinným přestupkem § 40 živn. ř., jehož se dopustil tím, že zřídil v Prostějově »údržbu« sítí a spínací stanici, aniž zřízení této »údržby« jako pobočného závodu oznámil jmenovanému úřadu, a byl odsouzen k pokutě 300 Kč, pro případ nedobytnosti k 30dennímu vězení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu jest prokázána jeho vlastním doznáním a konaným šetřením. K námitkám, že Středomoravské elektrárny jako všeužitečný podnik jsou oprávněny k vytčené činnosti na základě dekretu min. prací ze 7. září 1920, poznamenal žal. úřad, že tyto vývody možno připustiti pouze potud, pokud se týkají úkonů, k nimž není zapotřebí zvláštní elektrotechnické koncese. Tato koncese byla Středomoravským elektrárnám udělena na jejich žádost dekretem zsp-é v Brně z 26. června 1927 a jsou proto podrobeny jako každý jiný koncesionář ustanovením živn. řádu, tedy i pokud se týče ohlášení filiálek, za něž t. zv. »údržby« dlužno považovati. Konečně se v nař. rozhodnutí uvádí, že konaným šetřením bylo zjištěno, že p.-ská »údržba« provedla instalátérské práce v hostinské a obytné budově Josefa M., hostinského ve V.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Po skutkové stránce je nař. rozhodnutí založeno na zjištění, že Středomoravské elektrárny, akc. společnost v Přerově, jejichž zodpovědným zástupcem je st-l, zřídily v Prostějově »údržbu« sítí a spínací stanici, která provedla instalátérské práce v hostinci a obytné budově Josefa M., hostinského ve V. Po právní stránce je nař. rozhodnutí zbudováno na názoru, že k instalátérským pracím uvedeného druhu nejsou Středomoravské elektrárny oprávněny na základě dekretu min. prací ze 7. září 1920, nýbrž že by tuto činnost mohly vyvíjeti jen na základě elektrotechnické koncese, která jim také byla udělena výměrem zsp-é v Brně z 26. června 1927, šetříce při tom předpisů živn. řádu, tedy i předpisu § 40, upravujícího zřízení vedlejších závodů.

Ve stížnosti se uvádí, že ke spínací stanici v P. jest přidělena skupina montérů, kteří — pokud nejsou zaneprázdněni obsluhou této stanice, opravami, udržováním, jakož i revisí primérních a sekundárních sítí a domovních přípojek — provádějí rozvod elektrické energie, kterou Středomoravské elektrárny vyrábějí, až k jednotlivým spotřebičům svých odběratelů, tedy — jak sama stížnost uvádí — práce elektroinstalátérské. Je tedy skutkový základ sporu, že »údržba sítí a spínací stanice« v P. provedla také práce elektroinstalátérské, uvedené v nař. rozhodnutí, a jen o tyto práce v konkrétním případě jde, mezi stranami nesporný.

Sporné jest však, zda tyto práce jsou kryty dekretem min. prací ze 7. září 1920, kterým byl elektrický podnik Středomoravských elektráren v Přerově i s postavenými a projektovanými sítěmi v oblasti v dekretu jmenované prohlášen za všeužitečný podnik ve smyslu 1. odst. § 4 zák. z 22. července 1919 č. 438 Sb., neboť žal. úřad — jak bylo uvedeno — stojí na stanovisku, že instalátérské práce výše uvedené z mezí oprávnění, daného Středomoravským elektrárnám uvedeným dekretem min. prací, vybočují a že je lze prováděti jen na základě zvláštní elektrotechnické koncese, a stížnost hájí názor, že k výše zmíněným pracím elektroinstalátérským jsou Středomoravské elektrárny oprávněny již na základě uvedeného dekretu min. prací, kterým jejich podnik byl prohlášen za podnik všeužitečný.

Nss uznal správným stanovisko žal. úřadu.

Podle § 4 zák. č. 438/1919 Sb. podniky pro výrobu neb dodávku elektrické energie pro všeobecnou potřebu (elektrické podniky), náležející státu neb zemi neb korporacím místní samosprávy neb smíšeným společnostem, v nichž veřejné korporace zúčastněny jsou alespoň 60% kapitálu, aneb společnostem zřízeným podle § 2 cit. zák. ve znění zák. č. 258/1921 Sb., dále podniky jimi projektované, slouží-li soustavně elektrisaci, může min. prací po dohodě se zúčastněnými min. a zúčastněnými zem. autonomními správami prohlásiti za všeužitečné. Toto prohlášení nahrazuje koncesi k živn. provozování výroby a rozvodu elektrické energie podle min. nař. č. 41/1883 ř. z. Ve výměru, jímž se podnik prohlašuje za všeužitečný, budou — jak se ustanovuje v § 5 odst. 2 zák. č. 438/1919 Sb. — vymezena jeho práva, jakož i povinnosti v zájmu veřejném, zejména v zájmu obrany státu a vůči interestům. Sluší tedy předem zkoumati, zda konání elektroinstalátérských prací, o které v konkrétním případě jde, bylo pojato mezi oprávnění, jež byla Středomoravským elektrárnám udělena dekretem min. prací ze 7. září 1920. Tímto dekretem prohlásilo min. prací v souhlase se zúčastněnými min. a mor. zem. výborem elektrické podniky, náležející Středomoravským elektrárnám, i s postavenými a projektovanými sítěmi v oblasti v dekretu vyznačené, za všeužitečný podnik podle 1. odst. § 4 zák. č. 438/1919 Sb. Prohlášení tohoto podniku za všeužitečný bylo mimo jiné vázáno na podmínku, že »soukromé instalace, jež se připojují na vedení podniku, může prováděti každý k tomu oprávněný živnostník nebo závod«. V této podmínce se činí tedy rozdíl mezi vedením podniku Středomoravských elektráren a mezi soukromými instalacemi, jež se na tato vedení připojují. Z toho nutno souditi, že provádění soukromých instalací mezi oprávnění, jež byla udělena Středomoravským elektrárnám výše cit. dekretem min. prací, nenáleží. Na věci nic nemůže změnit, že podle § 4 zák. č. 438/1919 Sb. prohlášení elektrického podniku za všeužitečný nahrazuje koncesi k živn. provozování výroby a rozvodu elektrické energie podle min. nař. č. 41/1883 ř. z. a že majitel takovéto koncese jest oprávněn prováděti i práce instalační, neboť i když prohlášení elektrického podniku za podnik všeužitečný nahrazuje koncesi k živn. provozování výroby a rozvodu elektrické energie podle uve-

deného min. nař., není tím řečeno, že zahrnuje v sobě též všechna oprávnění, jež jsou obsahem této koncese, zejména když v § 5 cit. zák. o státní podpoře při zahájení soustavné elektrisace se výslovně ustanovuje, že práva elektrického podniku se vymezí ve výměru, jímž se podnik prohlašuje za všeužitečný. Poněvadž pak v konkrétním případě plyne z dekretu min. prací, že soukromé instalace k oprávnění elektrického podniku Středomoravských elektráren nenáleží, jest správné stanovisko žal. úřadu, že k těmto pracím byly by Středomoravské elektrárny oprávněny jen na základě elektrotechnické koncese, jež jim byla udělena výměrem zsp-é v Brně z 26. června 1927, šetříce předpisů živn. řádu, tedy i § 40 o zřizování vedlejších závodů.

Č. 11.866.

Pojištění pensijní: I. * Také divadlo, nesledující účel výdělečný, jest podnikem ve smyslu § 69 odst. 1 bodu 2 zák. č. 26/1929 Sb. — II. * Majitelem podniku rozumí cit. § 69 odst. 1 bod 2 zák. č. 26/1929 Sb. podnikatele, tedy osobu, na jejíž vrub se provozování podniku děje. — III. * Obec, jež zadala bezplatně městskou divadelní budovu s příslušenstvím divadelnímu řediteli, jenž divadlo provozuje na vlastní vrub, není majitelem podniku ručícím za pojistné podle cit. § 69 odst. 1 bodu 2 zák. č. 26/1929 Sb.

(Nález ze dne 24. dubna 1935 č. 6011/33.)

V ě c: Město J. proti ministerstvu sociální péče o pensijní pojištění.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem úřadovny A Všeobecného pensijního ústavu v Brně z 23. června 1931 bylo vysloveno, že město J. jest povinno podle § 69 odst. 1 bod 2 zák. č. 26/1929 Sb. zaplatiti částku 16.974 Kč s dalšími 5% úroky z prodlení od 1. července 1931, kterou dluží Hugo B., koncesovaný ředitel spojených německých divadel v J. a ve Z. na pojistném za své zaměstnance od 1. listopadu 1929 do 28. února 1930 a od 1. listopadu 1930 do 28. února 1931. V připojeném odůvodnění se konstatuje, že město J. zadalo bezplatně svoji měst. divadelní budovu s veškerým příslušenstvím koncesovanému divadelnímu řediteli Hugo B. a dalo mu k dispozici také otop, osvětlení a technický i pomocný personál; že zaměstnavatelem osob, za něž se pojistné požaduje, byl konc. ředitel Hugo B., a všichni tito zaměstnanci byli zaměstnáni v divadle. Divadelní budova s celým příslušenstvím jest, jak se v důvodech dále praví, podnikem podle § 69 odst. 1 bodu 2 cit. zák., neboť jest technicky jako podnik zařízena a vybavena a město J. jí může propůjčiti a také ji propůjčuje různým podnikatelům, disponuje v divadle svými obecními zaměstnanci, jež také platí, a má vyhrazeno zadávání šaten a prodejních stánků v budově divadelní.